

Scénář k rozhlasové reportáži - Růžena Píčová

Zpracovaly: Aneta Dohnalová, Klára Hubenková, Klára Kubálová, Simona Pecuchová z Gymnázia Pierra de Coubertina

První vstup

Růženě Píčové je dnes 102 let, ve svém vyprávění ale vzpomíná především na své mládí za první republiky. Konkrétně například na to, jak ~~někdy~~ viděla prezidenta Masaryka.

Pamětník: 1:35:22 - 1:35:56

„Já viděla, viděla, když chodil po Praze. On chodil - bez koně - a jen tak chodil pěšky. Tak tam jsem ho viděla, několikrát, že šel pěšky tady po nábřeží - a lidi ho zdravili.“

Druhý vstup

Když začala druhá světová válka, bylo jí pouze osmnáct let. Na tuto dobu má mnoho traumatizujících vzpomínek.

Pamětník: 40:28 - 40:50

„Já třeba, víte, už jsem měla dítě. Byla jsem malá holka - no a ta holka najednou viděla, že něco padá z nebe. No a viděla, že to jsou bomby.“

Třetí vstup

I přes hrůzné okamžiky z prožité války, anebo možná právě kvůli nim, pomáhala paní Píčová i její rodina chudým a potřebným - ať už to byli vojáci, nebo žebráci.

Pamětník: 1:46:49 - 1:47:10

„Dávali jsme jim, co jsme mohli, dali jsme jim třeba potraviny, dali jsme jim kalhoty, když zrovna neměli, vždyť to bylo to poslední, co mohl člověk dát. Vždyť neměli chleba, vždyť neměli nic!“

Čtvrtý vstup

Růžena Píčová ve svém životě prožila spoustu úskalí. I přesto si zachovala víru v lidskou štědrost a vzájemnou pomoc.

Pamětník: 45:00 - 46:08

„Dělejte dobrý skutky, abyste věděli, že vám někdo taky bude dělat dobrý skutky. Nemůžete se spoléhat, že budete obšťastňovaný, já nevím jak, ale když budou lidi vidět, že nemáte, vždycky se najde někdo, kdo vám pomůže, to věřte. A to už je taková duševní modlitba pro člověka, aby každé člověk byl jednou za to vděčen, že člověk může dávat. Protože když někdo neumí dávat, to je chudák.“